

"Vetävää kerrontaa ja sähkökkää
luonnetta. Teos on onnistunut paketti
junan lailla etenevää trilleriä, josta ei
voi olla pitämättä."

LUETTUAELAMAA.BLOGSPOT.FI

PUNAINEN
KUIN VERI

TAMMI

SALLA
SIMUKKA

PUNAINEN KUIN VERI

SALLA SIMUKKA
PUNAINEN KUIN VERI

TAMMI
HELSINKI

Romaani sisältää seuraavia sitaatteja:

s. 5 ja 247 Grimmin veljesten sadusta *Lumikki*, suomennos Anni Swan

s. 11 Elvi Sinervon sanoittamasta laulusta *Natalia*

s. 128 Astrid Lindgrenin sanoittamasta laulusta *Idas sommarvisa*

s. 147 Edith Södergranin runosta *Dagen svalnar mot kvällen*

Copyright © Salla Simukka, 2013

Kannen ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen

ISBN 978-952-04-4802-8

Kustantaja: Tammi

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

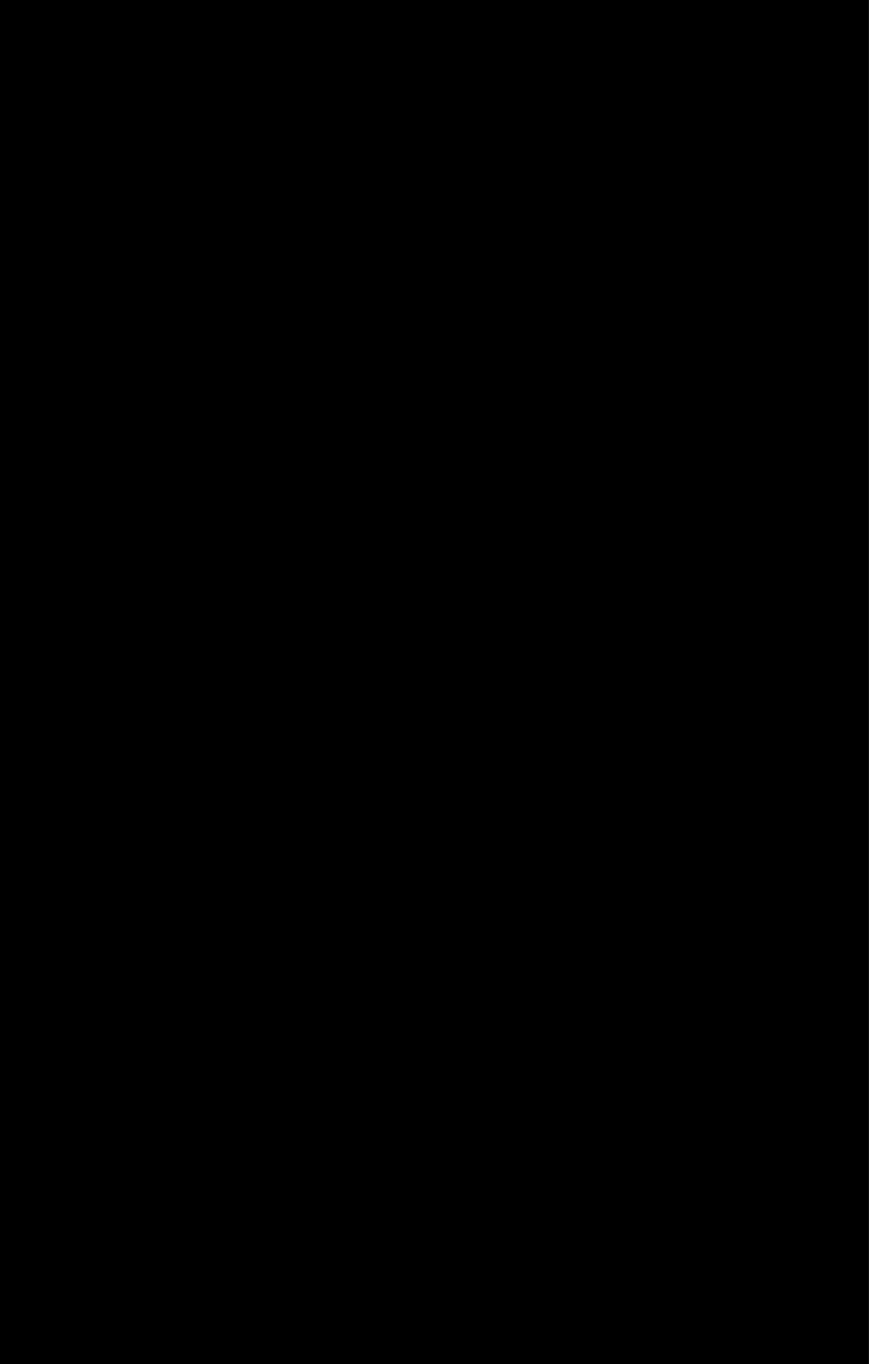
*Tapahtuipa kerran keskellä talvea, kun lumihiihtaleet
putoilivat pilvistä pehmeinä kuin höyhenet, että
kuningatar istui ompelemassa linnansa ikkunassa,
jonka puitteet olivat mustaa eebenpuuta.*

*Siinä ommellessaan ja katsellessaan ikkunasta
hän sattui pistämään neulalla sormeensa, ja kolme
veripisaraa putosi lumeen. Punaiset pisarat näyttivät
valkoisella pohjalla niin hauskoilta, että kuningatar
ajatteli:*

*– Voi, jospa minulla olisi lapsi, valkea kuin lumi,
punainen kuin veri ja musta kuin eebenpuu!*

28. HELMIKUUTA
SUNNUNTAI

1

Hanki hohti valkeana. Vanhan lumen päälle oli viisitoista minuuttia sitten satanut uusi, puhdas ja pehmeä kerros. Viisitoista minuuttia sitten kaikki oli ollut vielä mahdollista. Maailma oli näyttänyt kauniilta ja tulevaisuus oli häivähtänyt jossain edessäpäin valoisampana, rauhallisempana ja vapaampana. Tulevaisuus, jonka takia kannatti ottaa hurja riski, jättää kaikki yhden kortin varaan, yrittää riuhtaista itsensä irti kerralla.

Viisitoista minuuttia sitten kevyt, untuvainen pakkaslumisade oli levittänyt vanhan hangen päälle ohuen höyhenpeiton. Sitten se oli lakannut yhtä äkisti kuin oli alkanutkin, ja pilvien lomasta oli pilkahtanut auringonsäde. Niin kaunista päivää oli tuskin nähty koko talvena.

Nyt valkeaan sekoittui hetki hetkeltä enemmän punaista. Se levisi, valtasi alaa, hiipi eteenpäin lumikiteitä pitkin ja värjäsi ne edetessään. Osa punaisesta oli lennähtänyt kauemmas hangelle täpliksi. Se oli niin helakan

väristä, että olisi varmasti kirkunut punaisuuttaan, jos sillä olisi ollut ääni.

Natalia Smirnova tuijotti ruskeilla silmillään punaisen pisaroiden täplittämää lunta näkemättä mitään. Hän ei ajatellut mitään. Hän ei toivonut mitään. Hän ei pelännyt mitään.

Kymmenen minuuttia aikaisemmin Natalia oli toivonut ja pelännyt enemmän kuin koskaan elämässään. Hän oli tunkenut vapisevin käsin seteleitä aitoon Louis Vuittonin käsilaukkuunsa. Hän oli kuulostellut koko ajan pienintäkin risahdusta. Hän oli yrittänyt rauhoittua ja selittää itselleen, ettei ollut mitään hätää. Hänhän oli suunnitellut kaiken. Samalla hän oli tiennyt, ettei mikään suunnitelma ollut täysin varma. Koko kuukausien ajan huolellisesti mietitty rakennelma voisi kaatua ja hajota heikosta tönäisystä.

Laukussa oli ollut passi ja lentolippu Moskovaan. Muuta hän ei ollut ottamassa mukaansa. Moskovan lentokentällä veli odottaisi häntä vuokratun auton kanssa. Veli ajaisi hänet satojen kilometrien päähän mökkiin, jonka olemassaolosta tiesi vain muutama. Siellä häntä odottaisivat äiti ja kolmevuotias Olga, hänen oma pieni tyttänsä, jota hän ei ollut nähnyt yli vuoteen. Mahtaisiko tyttö edes muistaa häntä? Heillä olisi aikaa tutustua uudestaan toisiinsa, kun he piilottelisivat mökissä kuukauden tai kaksi. Niin kauan, että hän voisi uskoa olevansa turvassa. Niin kauan, että hänet olisi unohdettu.

Natalia oli vaientanut päästään itsepintaisen äänen, joka oli inttänyt, ettei häntä unohdettaisi. Ettei hänen

annettaisi kadota. Hän oli vakuutellut itselleen, ettei hän ollut niin tärkeä ja että hänen tilalleen saataisiin hetkessä joku toinen. Eivät he jaksaisi nähdä vaivaa kaivaakseen hänet piilopaikastaan.

Aina välillä näissä hommissa katosi joku. Ja hänen mukanaan rahaa. Se kuului bisneksen riskeihin, se oli ikään kuin väistämätöntä hävikkiä, aivan kuin ruoka-kaupassa pilaantuvat hedelmät, jotka oli pakko heittää roskiin.

Natalia ei ollut laskenut rahoja. Hän oli vain sullonut niitä laukkuunsa mahdollisimman paljon. Osa seteleistä oli rypistynyt, mutta sillä ei ollut merkitystä. Rypyyinen viidensadan euron seteli oli ihan yhtä kelvollinen raha kuin sileäkin. Sillä sai ostettua kolmen kuukauden ruuat, jopa neljän, jos oli oikein tarkka ja sopivasti kitsas. Sillä sai maksettua yhden ihmisen pysymään hiljaa tarpeeksi pitkän ajan. Viisisataa euroa oli monelle salaisuuden hinta.

Natalia Smirnova, kaksikymmentä vuotta, makasi vatsallaan hangessa, poski kylmää lunta vasten. Hän ei tuntenut pakkaslumen pistelyä ihollaan. Hän ei tuntenut kahdenkymmenenviiden miinusasteen hyytävää kylmyyttä paljailla korvalehdillään.

Maa vieras on ja kylmä kevät sen

Natalia, sua paleltaa

Mies oli laulanut laulua hänelle karhealla äänellä, nuotin vierestä. Natalia ei ollut pitänyt laulusta. Laulun Natalia oli kotoisin Ukrainasta, hän oli Venäjältä. Hän oli kuitenkin pitänyt siitä, että mies oli laulanut ja silittänyt

hänen hiuksiaan. Hän oli yrittänyt olla kuuntelematta sanoja. Se oli onneksi onnistunut aika helposti. Hän oli osannut jonkin verran suomea, ymmärtänyt paljon enemmän kuin puhunut itse, mutta kun hän oli lakannut pinnistelemästä ja rentouttanut ajatuksensa, vieraskieliset sanat olivat puuroutuneet yhteen, menettäneet merkityksensä ja muuttuneet pelkiksi äänneyhdistelmiksi, jotka purkautuivat ulos miehen suusta ja hyrisivät Natalian niskaa vasten.

Viisi minuuttia sitten Natalia oli ajatellut myös miestä ja tämän vähän kömpelöitä käsiä. Tulisiko miehelle häntä ikävä? Ehkä vähän. Ehkä aivan hiukkasen. Ei tarpeeksi paljon kuitenkaan, sillä mies ei ollut rakastanut häntä oikeasti. Jos mies olisi rakastanut häntä oikeasti, mies olisi järjestänyt Natalian asiat, niin kuin oli monta kertaa luvannut. Nyt Natalian oli ollut pakko järjestää asiansa itse.

Kaksi minuuttia sitten Natalia oli napsauttanut käsilaukkunsa kiinni. Se oli pullistellut seteleistä. Hän oli siistinyt pikaisesti jälkensä ja vilkaissut itseään eteisaulan peilistä. Vaalennetut hiukset, ruskeat silmät, ohuet kulmakarvat ja punaisina hohtavat huulet. Hän oli ollut kalpea. Silmien alla tummat varjot valvomisesta. Hän oli ollut lähdössä. Hän oli maistanut suussaan vapauden ja pelon. Ne olivat maistuneet raudalta.

Kaksi minuuttia sitten hän oli tuijottanut peilikuvaansa silmiin ja kohottanut leukaansa. Hän käyttäisi hyväksien tilaisuuden vetää välistä.

Natalia oli kuullut avaimen kääntyvän lukossa. Hän oli jäänyt paikoilleen. Hän oli erottanut yhdet askeleet,

sitten toiset ja vielä kolmannet. Kolmikko. Kolmikko oli tulossa ovesta sisään. Eikä hänellä olisi muuta mahdollisuutta kuin paeta.

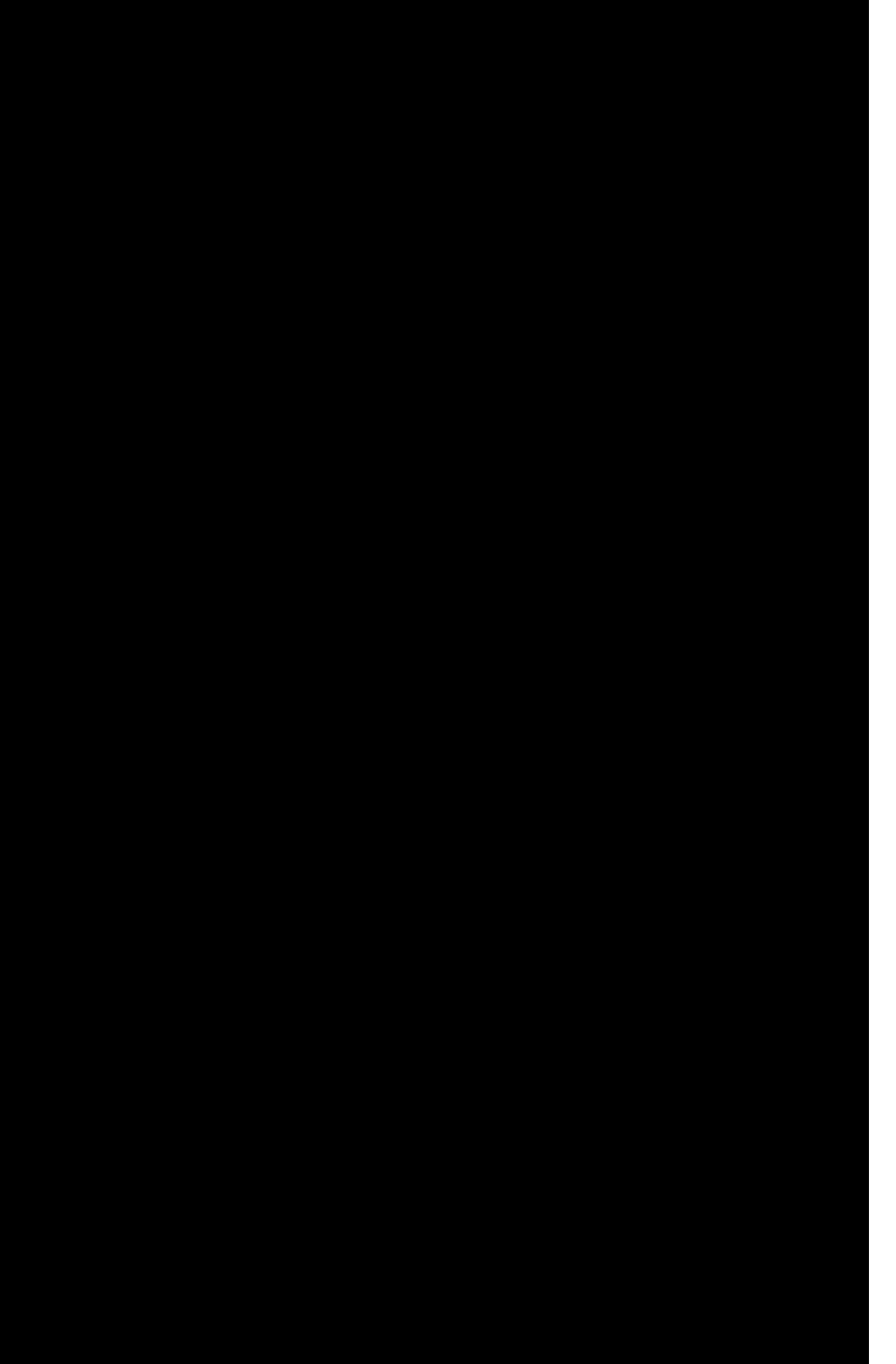
Minuutti sitten Natalia oli rynnännyt keittiön halki kohti terassin ovea. Hän oli haparoinut lukon kanssa. Hänen kätensä olivat tärisseet niin, ettei hän ollut saada ovea auki. Sitten se oli kuitenkin kuin ihmeen kaupalla auennut, ja Natalia oli juossut lumen peittämän terassin halki ja jatkanut pihalle. Hänen nahkasaappaansa olivat uponneet kinoksiin, mutta hän oli jatkanut vain eteenpäin, taakseen katsomatta. Hän ei ollut kuullut mitään. Hän oli ehtinyt hetken ajatella, että hän saattaisi sittenkin selvitä, onnistua, päästä pakoon ja voittaa.

Kolmekymmentä sekuntia sitten äänenvaimentimella varustetun aseensa tylppä napsahdus oli kuulunut ja luoti oli lävistänyt Natalia Smirnovan takin selkämysten, ihon, ohittanut juuri ja juuri selkärangan, repinyt sisäelimet ja lopulta myös kahvan Louis Vuittonin käsilaukusta, jota hän oli puristanut vatsaansa vasten. Hän oli kaatunut eteenpäin puhtaaseen, koskemattomaan lumeen.

Punainen lammikko Natalian alla levisi leviämistään. Se söi lunta ympäriltään. Punainen oli vielä ahnasta ja lämmintä mutta viileni sekunti sekunnilta. Yhdet hitaat, raskaat askeleet lähestyivät lumessa makaavaa Natalia Smirnovaa. Hän ei kuullut niitä.

29. HELMIKUUTA
MAANANTAI,
AAMUYÖ

”Olipa kerran tyttö,
joka oppi pelkäämään.”

Kansi: Laura Lyytinen
Kannen kuva: Serg Zastavkin/Shutterstock

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4802-8